

**A Kúria
mint másodfokú bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kf.II.38.024/2018/4.

A tanács tagjai: . Tóth Kincső a tanács elnöke
 . Rothermel Erika előadó bíró
 . Márton Gizella bíró

A felperes: felperes neve
(felperes címe)

A felperes képviselője:Ügyvédi Iroda
 . Strausz Éva ügyvéd
(címe)

Az alperes: Magyar Energetikai és Közmű-
szabályozási Hivatal
(1054 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky út
52.)

Az alperes képviselője: jogtanácsos

A per tárgya: energiaszolgáltatási ügyben hozott
határozat bírósági felülvizsgálata

A fellebbezést benyújtó fél: a felperes

Az elsőfokú bíróság határozata:ővárosi Törvényszék
15.K.700.219/2018/9. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria

- a Fővárosi Törvényszék 15.K.700.219/2018/9. számú ítéletét helybenhagyja;

- kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú eljárási költséget;

- kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 40.000 (negyvenezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az alperes TFAFO-190/1/2015. számú, a felperes által 2015. június 5-én átvett levelében értesítette a felperest, hogy a távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény (a továbbiakban: Tszt.) 4. § (2) bekezdésében biztosított hatáskörében eljárva hivatalból közigazgatási eljárást indított. Ennek oka, hogy az alperes előzetes számítása szerint a felperes a 2013. év vonatkozásában 410.673.000 forinttal túllépte a távhőszolgáltatónak értékesített távhő árának, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás díjának megállapításáról szóló 50/2011. (IX. 30.) NFM rendelet (a továbbiakban: R.) 5. § (3)-(4) bekezdéseiben foglaltak szerinti nyereségkorlátot. Az alperes - a számvitelileg szétválasztott eredmény-kimutatásán alapuló számítását és annak eredményét ismertetve - felhívta a felperest a kézhezvételtől számított 10 munkanapon belüli nyilatkozattételre. A felperes nyilatkozata szerint a számítás téves adatszolgáltatásán alapul, mivel az adatok nem egyeznek meg a felperes tényleges és a taggyűlés által elfogadott adataival. Az adatlapok feltöltése, beküldése a tárgyalta, de nem az elfogadott 2013. évi mérlegadatokat alapján történt, amelynek kijavítása érdekében 2015. június 9-én kezdeményezte az alperesi hivatal adattárában az érintett elektronikus adatlapok ismételt megnyitását, azokon az általa szükségesnek tartott módosításokat végrehajtotta, valamint a Céginformációs rendszerben is módosította a korábban közzétett kiegészítő mellékletet. A felperes mellékelte a 2013. évre vonatkozó, nyilatkozata szerinti helyes beszámolóját.
- [2] Az alperes a 2015. november 9. napján kelt TFAFO-190/6/2015. számú határozatával megállapította, hogy a nyereségkorlát feletti eredmény visszafizetése tárgyában indult eljárás lefolytatása a felperes adatszolgáltatásának nem megfelelő minősége miatt megghiúsult. A hibás adatszolgáltatással a felperes az eljárás sikeres lefolytatását megakadályozta, ezért a fentiekre és az adatszolgáltatás hibáira figyelemmel a felperest 30.000.000 forint bírsággal sújtotta. Kötelezte továbbá arra, hogy a kézhezvétel utáni napon az alperes részére küldje meg a megjelölt dokumentumokat, így a 2013. évre vonatkozó számviteli beszámolójának elkészítésekor használt Számviteli Szétválasztási Szabályzatot, továbbá az Önköltségszámítási Szabályzatot, a 2013. évre vonatkozó - számviteli beszámolójának alapját adó - főkönyvi kivonatot, illetve a 2013. évre vonatkozó Számviteli Beszámolójának elkészítésekor érvényes Számviteli Politikát. Kötelezte a felperest arra is, hogy készítse el a 2013. évre vonatkozó, a hatályos törvényi előírásoknak mindenben megfelelő számviteli szétválasztását, azt könyvvizsgálóval ellenőriztesse, továbbá a könyvvizsgálati igazolást is szerezz be, és küldje meg részére 15 napon belül. Az alperes határozatának jogszabályi indokolása körében hivatkozott a Tszt. 4. § (2) bekezdésére, továbbá az R. 5. § (4) bekezdése szerinti hatáskörére, illetve a távhőszolgáltatásról szóló törvény végrehajtására kiadott 157/2005.

(VIII. 15.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Kr.) 2. § (1) bekezdés a) pontjára, rögzítve, hogy a kiszabható maximum összeg 4,4%-át állapította meg bírságként.

- [3] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz benyújtott felperesi keresetet a 2016. november 25. napján kelt 23.K.34.565/2015/19. számú ítéletével a bíróság elutasította. Az 5892/2015. számú határozat felülvizsgálata iránti per alatt az alperes a 2016. november 7. napján kelt 4832/2016. számú határozatával az 5892/2015. számú határozat indokolásának kijavításáról döntött a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.). 81/A. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés c) pontja alapján. Az alperes kijavító határozatát a periratokhoz az érdemi tárgyalás berekesztését követően, a határozathirdetésre halasztott tárgyalás időpontját megelőzően, 2016. november 11-én 18. sorszám alatt érkezettették.
- [4] A felperes kereseti kérelmet nyújtott be a kijavító határozat bírósági felülvizsgálata iránt. A kijavítás tárgyában hozott alperesi határozat ellen benyújtott keresetlevelet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2016. december 21. napján kelt 3.K.34.348/2016/2. számú végzésével idézés kibocsátása nélkül elutasította. Az elsőfokú végzést a Fővárosi Törvényszék az 1.Kpkf.670.151/2017/4. számú végzésével hatályon kívül helyezte azzal az indokkal, hogy az alperes valójában nem a Ket. 81/A. §-a, hanem a Ket. 81/B. § (1) és (2) bekezdései szerint járt el. A határozat kiegészítésének azonban csak feltételekkel van helye, amelyeket a bíróságnak eljárásában vizsgálnia kell.
- [5] A másodfokú végzés ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelmet a Kúria a 2017. november 14. napján kelt Kfv.III.37.833/2017/4. számú végzésével hivatalból elutasította. A felperes a 23.K.34.565/2015/19. számú ítélet elleni fellebbezése nyomán a Fővárosi Törvényszék az 1.Kf.650.161/2016/6. számú végzésével az elsőfokú bíróság fenti ítéletét is hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Iránymutatása szerint a megismételt eljárásban a feleket a kijavító határozattal megváltoztatott tartalmú határozatra kell nyilatkoztatni, s elsőként a kijavító határozat hozatalának feltételeit kell megvizsgálni. Az alaphatározat és a kijavítás tárgyában hozott határozat bírósági felülvizsgálata iránt folyamatban lévő perek iratait a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság megküldte a Törvényszéknek, mivel a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény 12. § (2)-(3) bekezdések rendelkezései alapján a perek 2018. január 1-jével a Fővárosi Törvényszéken folytatódnak. A Törvényszék az alaphatározat és az annak kijavítása tárgyában hozott, tartalmát tekintve kiegészítésről rendelkező határozat ellen benyújtott keresetlevelekkel megtámadott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti - 15.K.700.160/2018. és 15.K.700.219/2018. számú - pereket egyesítette.

A kereseti kérelem és az alperesi ellenkérelem

- [6] Az egyesített perben a felperes fenntartotta a keresetlevelekben foglaltakat, az alperesi határozat hatályon kívül helyezését kérte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a határozat a Ket. rendelkezéseibe ütközik, mivel sajátos és jogilag abszurd módon vegyít érdemi döntést és közbenső eljárásvezető cselekményeket egyazon aktusba foglaltan. Másodlagosan hivatkozott a közigazgatási bírság megalapozatlan kiszabására, a mérlegelés és a bírság kiszabása során értékelhető körülmények negligálására, a bírságnak pusztán retorzió jellegű alkalmazására.
- [7] Az alperes fenntartva a kiegészített határozatában foglaltakat a felperes kereseteinek elutasítását kérte.

Az elsőfokú ítélet

- [8] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. A Ket. 81/B. § (1)-(2) bekezdéseire hivatkozva rögzítette, hogy az alperes lényegében módosító határozatot hozott, amellyel az alaphatározat részben hiányos jogi indokolását egészítette ki. Megállapította, hogy a kiegészítéssel az alperes nem késett el, mert az alaphatározat jogerőre emelkedésétől számított egy éven belül hozta meg kiegészítő határozatát. A felperessel szemben jogszerűnek, a Ket. 81/B. § (3) bekezdésének megfelelőnek értékelte azt, hogy az alperes - bár kijavításnak nevezte - mégiscsak önálló kiegészítő döntést hozott. Az elsőfokú bíróság nem értett egyet azzal, hogy az alaphatározat hiányosságát nem lehet kiegészítő határozattal orvosolni. Megjegyezte, hogy a határozat kiegészítése során a Ket. 81/B. § (4) bekezdése szerint jogorvoslati jogot kell biztosítani, de - a nem megfelelő jogorvoslati tájékoztatás ellenére - a perben orvoslásra került azáltal, hogy a jogorvoslati jogát a felperes gyakorolhatta, így annak hiánya nem vezethetett a határozat hatályon kívül helyezéséhez.
- [9] A Törvényszék nem fogadta el a felperesnek a bírság alkalmazása körében kifejtett, az anyagi és az eljárásjogi bírság összemosását, az érdemi döntés és az eljárási cselekmények vegyítését, ezáltal a Ket. rendelkezései sérelemét vitató érveit. A módosított közigazgatási határozatból egyértelműen megállapítható, hogy az alperes nem a Ket. szerinti eljárási bírságot alkalmazta a felperessel szemben, ezáltal a határozat - a felperes hivatkozása ellenére - nem vegyíti az anyagi jogi és az eljárásjogi bírságot. Az alperes határozatából - még a módosítás előtti állapotban is - kétségtelenül kitűnik, hogy annak meghozatala során az alperes nem a Ket. 51. §-a szerinti eljárási bírságot szabott ki, hanem a Kr. szerinti anyagi jogi bírságot alkalmazott. Hangsúlyozta, hogy a Ket. 51. § (3) bekezdése szerint törvény vagy kormányrendelet kötelezővé teheti, hogy a hivatalból folytatott eljárásban az ügyfél a hatóság erre irányuló felhívására közölje az érdemi döntéshez szükséges adatokat, és jogkövetkezményeket állapíthat meg

az adatszolgáltatási kötelezettség elmulasztása vagy valótlan adatok közlése esetére. Az alperes a bírságolás és adatszolgáltatásra kötelezés tárgyában hozott határozatában a Kr. 2. § (1) bekezdés a) pontja szerinti bírságot szabott ki a felperes terhére, amely nem eljárásjogi jellegű, hanem a Tszt. 4. § (2) bekezdéséhez kapcsolódó, ezáltal anyagi jogi jellegű bírság. Jelen esetben a Tszt. 18. §-ában foglalt jogszabályi rendelkezés megsértése miatt, a Tszt. 4. § (2) bekezdésére visszautalva a Kr. 2. § (1) bekezdés a) pontja szerinti jogkövetkezményt alkalmazott az alperes, ezáltal nem a Ket. szerinti eljárási bírságot szabta ki, hanem a Tszt. 4. § (2) bekezdése és a Kr. 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján anyagi jogi bírságot alkalmazott, ezáltal helytállóan járt el, hogy arról nem végzésben, hanem határozatban döntött.

- [10] Az elsőfokú bíróság rámutatott, a felperes tévesen hivatkozott arra, hogy az alperes azért bírságolta, mert a felperes élt nyilatkozattételi jogával és igazolta, hogy nincs nyereségkorlát feletti eredménye. Megállapította, hogy a felperes egyrészt nem tett eleget a Tszt. 18. §-ából és az engedélyből fakadó kötelezettségének, amely megalapozza a Kr. 2. §-a szerinti bírság alkalmazását, másrészt a nyilatkozattétel során nem igazolta, hogy nincs nyereségkorlát feletti eredménye, ezáltal nem a nyereségkorlát feletti eredmény hiánya miatt szabott ki az alperes vele szemben bírságot, hanem a Tszt. rendelkezéséből következően a felperest terhelő valós, szakmailag helyes adat szolgáltatásának hiányát róta fel, amely adat hiánya akadályozza a nyereségkorlát feletti eredmény megállapítását, ezáltal az arra irányuló eljárás sikerességét. A Törvényszék úgy ítélte meg, hogy nem támasztja alá az alperesi határozat jogszabálysértő voltát az a felperesi hivatkozás, miszerint határidőben eleget tett a hiánypótlásra felhívásnak és nyilatkozott, hogy téves adatszolgáltatáson alapul az alperes előzetes számítása. A hiánypótlási felhívást követően sem jutott az alperes a nyereségkorláttal kapcsolatos eredmény megállapításához szükséges valós, megbízható, tartalmilag teljes és szakmailag elfogadható információhoz.
- [11] Az elsőfokú bíróság a Ket. alapelvi rendelkezésére - így a Ket. 4. § (1) bekezdésére - alapított hivatkozásokkal összefüggésben - utalva a Kúria EBH.2015. K40. számú elvi határozatára - rámutatott arra is, hogy a töretlen ítélkezési gyakorlat szerint amennyiben az adott tényállásra nincs konkrét, tételes jogszabály, de kimutatható valamely alapelv sérelme, akkor az adott cselekmény, vagy mulasztás alapelvbe ütközése megállapítható. . A felperesnek a Ket. 4. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés megsértésére alapított hivatkozása, e körben a nyilatkozattételi jog gyakorlása és az alperesi elvárások tekintetében tett előadása nem jelenti a Ket. alapelvi rendelkezéseinek megsértését, a felperes által kifejtettek nem támasztják alá, hogy az alperes jogalap nélkül, indokolatlanul alkalmazott vele szemben bírságszankciót, továbbá azt sem igazolják, hogy a Ket. szerinti eljárási bírság kiszabására került

sor. Azt követően, hogy a felperes a megtévesztő adatokat egy éven át fenntartotta, ezzel az alperest és a gazdasági szereplőket is megtévesztette, a valós adatok tisztázásához fűződő gazdasági érdek a kötelezés rendkívül rövid határidejét - amely nem a Ket. szerinti nyilatkozattételi vagy hiánypótlási határidő - kellően megalapozza. A felperesnek a határozat IV. része tekintetében tett azon előadása, hogy a megtévesztés a felperes értelmezésében szándékos magatartást feltételez, ugyancsak nem eredményezi a határozat jogszabálysértő voltát, ugyanis az alperesnek a közigazgatási határozatban közigazgatási jogkövetkezmény alkalmazása során nem kell vizsgálnia a felperes szándékosságát, a felperest terhelő adatszolgáltatási kötelezettségnél a felróhatóság az irányadó, a felróhatóságot pedig kellően alátámasztja a téves adatszolgáltatás szerinti állapot egy éven át történő fenntartása.

- [12] A Törvényszék nem adott helyt a Ket. 71. § (1) bekezdése alapján kifejtett felperesi érvelésnek sem, mivel az a körülmény, hogy a határozat 1. és 2. pontjában az alperes megállapította az eljárás lefolytatásának megghiúsulását, nem zárja ki, hogy a felperes kötelezettségeit az alperes továbbra is számon kérje és a nyereségkorlát feletti eredmény megállapítása érdekében továbbra is, ismételten eljárjon. A Kr. 2. §-a a bírság ismételt kiszabására is lehetőséget biztosít. Minderre figyelemmel nem jogsértő a határozat 3. és 4. pontjában kötelezettség előírása, amely az anyagi jogi kötelezettség teljesítését szolgálja. A hibás adatszolgáltatás nem mentesíti a felperest a Tszt. szerinti kötelezettség teljesítése alól, amelynek elmaradása a Kr. 2. § (2) bekezdése értelmében ismétlődően is bírságozható, ezáltal a határozat szerinti kötelezés és annak jövőbeni elmulasztásakor jogkövetkezmény alkalmazása nem ütközik a kétszeres elbírálás tilalmába és a jogerő tiltott átlépését sem eredményezi, mivel az ismételt bírságolás lehetősége jogszabályon, a Kr. rendelkezésén alapul.
- [13] A Ket. 33. § (1) bekezdése szerinti határidő túllépésére alapított felperesi érvelés nem foghatott helyt, mivel - miként arra az alperes a nyilatkozatában rámutatott - az eljárási határidőt a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény (a továbbiakban: Vet.) 168. § (4) bekezdése tartalmazza, amelynek megsértését a felperes nem támasztotta alá.
- [14] A Törvényszék nem adott helyt a bírság megalapozatlan kiszabása és a mérlegelés körébe vont szempontok alapján tett felperesi hivatkozásoknak sem. A bírság mértéke megfelel a jogszabályi előírásoknak, jelentősen alatta marad a Kr. szerint kiszabható felső határnak, ezáltal iratellenes és alaptalan a bírság eltúlzott voltára alapított felperesi érvelés is. Az alperes határozata a mérlegelés körülményeit tartalmazza, e körben az is megállapítható, hogy a korábban kiszabott bírságok nem ösztönözték a felperest a szakmailag helyes adat szolgáltatására. A korábban kiszabott bírságokat az alperes nem akként vette figyelembe, hogy azok kapcsán ismétlődően került sor bírság kiszabására, hanem azt

értékelte, hogy a korábban kiszabott, csekélyebb összegű bírságok nem vezettek a jog által elérni kívánt cél teljesítéséhez.

- [15] A Törvényszék a fentiek szerint megállapította, hogy az alperes határozata az anyagi jogi jogszabályoknak megfelel, és eljárásjogi szempontból sem valósít meg az ügy érdemére kiható – hatályon kívül helyezést megalapozó – jogszabálysértést, ezért a keresetet elutasította.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

- [16] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének helytadó ítélet meghozatalát, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet mind ténybelileg, mind jogilag megalapozatlan és súlyosan jogszabálysértő. Előadta, hogy a bíróság egyoldalúan, kizárólag az alperes álláspontját értékelte, a felperesi érveket nem vette figyelembe, a mellőzés indokolásával adós maradt. Továbbra is sérelmezte, hogy az alperes határozata nem jelölte meg azt a jogszabályhelyet, amelyet a felperes megsértett, azt csak a bíróság pótolta, utalva a Tszt. 18. §-ára. Hangsúlyozta, hogy nem hiúsította meg a nyereségkorlát feletti eredmény megállapítását, mivel nem tekinthető akadályozásnak az, ha az adatok nem alkalmasak az eredmény megállapítására. A hatóság valamennyi hiánypótlási felhívásának eleget tett, sőt felhívás nélkül intézkedett a helyes adatszolgáltatás érdekében. Továbbra is sérelmezte, hogy akkor, amikor a hatóság érdemi és eljárási kérdéseket egy határozatban rendezett, a bíróság nem állapította meg a Ket. 71. § (5)-(6) bekezdéseinek megsértését. Hangsúlyozta, hogy esetében nem valósult meg a tisztességes eljárás, mivel a hiánypótlásra a hatóság méltánytalanul rövid időt szabott. Kifogásolta a bírság kiszabását egy olyan eljárásban, ahol még nem került sor a nyereségkorlát feletti eredmény megállapítására. Az ítélet súlyos hibájának értékelte, hogy a bíróság olyan kérdésekben foglalt állást, amelyekre nézve az alperes indokolást nem adott elő. Ismételten hivatkozott arra, hogy az alperes csak eljárási bírság kiszabására lett volna jogosult, ennek ellenére anyagi bírságot szabott ki anélkül, hogy azt indokolással alátámasztotta volna. Mindezt a „kijavító” határozat nem orvosolta. A felperes a bírság összegét sérelmezve arra hivatkozott, hogy az alperes egyértelműen a maximális összegből indult ki, a határozat nem tartalmazza a mérlegelés szempontjait.
- [17] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helyben hagyását kérte. Álláspontja szerint az ítélet megalapozott, az elsőfokú bíróság minden, a felperes által a keresetben felvetett jogi kérdésre alapos és részletes indokolást adott. Nem vitás, hogy az alperesi eljárás célja a nyereségkorlát feletti eredmény megállapítása volt, amely a felperes téves adatszolgáltatása miatt megghiúsult, ezért az alperes az eljárást nem tudta lezárni.

Hangsúlyozta, hogy az alperesi határozat - szemben a felperes állításával - egyértelmű, a felperes hibás adatszolgáltatásának mibenlétét, annak igazolását a határozat „Észrevételek és megállapítások” része tartalmazza. A felperes hibás adatszolgáltatása semmivel sem magyarázható, azok valóságtartalmára nézve nem ajánlott fel bizonyítékot, az alperes szakértelmét pedig alaptalanul kérdőjelezte meg, miközben állításával szemben egyáltalán nem tanúsított együttműködő magatartást. Az alperes álláspontja szerint az eljárás valós célja - éppen a felperesi magatartás miatt - nem valósult meg, így szó sem volt kétszeres elbírálásról. Kifejtette, hogy az eljárást megelőző több hónapnyi időtartamra tekintettel az általa biztosított hiánypótlási határidők elegendőek voltak. Előadta, hogy a felperes alaptalanul állítja, miszerint az alperes hatósági ellenőrzést végzett, mivel valójában elsőfokú hatósági eljárást folytatott. A bírsággal kapcsolatos felperesi kifogások tekintetében megjegyezte, hogy iratellenesen állítják, miszerint a hatóság jogszabály megjelölése nélkül túlzott mértékben szabta ki azt.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [18] A felperes fellebbezése nem alapos.
- [19] A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott a kiegészített közigazgatási határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a másodfokú bíróság egyetért.
- [20] A Kúria előjáróban rámutat arra, hogy a felperes fellebbezésében lényegében kereseti kérelmét ismételte meg, amelynek valamennyi eleméhez kapcsolódó érvet az elsőfokú bíróság megválaszolt. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság a következőket állapította meg. Az elsőfokú bíróság - bár egy helyen tévesen módosításnak nevezi - de lényegében a határozat kiegészítéséről szóló Ket. 81/B. § (1) bekezdésére hivatkozott. Eszerint ha a döntésből jogszabály által előírt kötelező tartalmi elem hiányzik, vagy az ügy érdeméhez tartozó kérdésben nem született döntés, a hatóság a döntést kiegészíti. Az alperes a határozata indokolásából hiányzó jogszabály megjelölést pótolta, ezzel a határozatát kiegészítette, és szemben a felperes állításával nem új, a korábbiaktól eltérő jogszabályt jelölt meg, hanem a hiányzó jogszabályi hivatkozást pótolta. A Kúria egyetért azzal, hogy erre az alperesnek jogszerű lehetősége volt, miután a döntés jogerőre emelkedésétől egy év még nem telt el és nem sértett jóhiszeműen szerzett jogokat [Ket. 81/B. § (2) bekezdése]. Nem tekinthető az ügy érdemére kiható hibának az alperes által tévesen adott jogorvoslati tájékoztatás, miután a felperes keresete nyomán a kiegészített határozatot vizsgálta felül a bíróság, így mind az eredeti, mind a kiegészítés vonatkozásában ugyanazon jogorvoslatra került sor a Ket. 81/B. § (4) bekezdésének megfelelően. Iratellenesen az a felperesi állítás, hogy az alperes nem hivatkozott

jogszabályhelyre, azt a bíróság pótolta, miután a kiegészítő határozat éppen a hiányzó jogszabályhelyre való hivatkozást pótolta.

- [21] A Tszt. 4. § (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az alperes ellenőrzi és felügyeli az engedélyben foglalt előírások és követelmények megtartását. A Tszt. 18. § e) pontja alapján az engedélyes köteles az alperes által előírt tartalomban és formában az engedélyhez kötött tevékenységével és a felhasználói érdekekkel kapcsolatos adatokat és információkat az alperesnek, valamint - felhasználói panaszok esetén - a fogyasztóvédelmi hatóságnak és a felhasználói érdekképviselőnek megadni és hozzáférhetővé tenni. A Tszt. 18/A. §-a a számviteli szétválasztás kötelezettségét szabályozza. A felperes egyfelől csak állította, hogy nem akadályozta az alperesi eljárás lefolytatását, illetve eredményes lezárását, azonban ezen állítását érvekkel alátámasztani nem tudta. Másfelől tévedett, amikor arra hivatkozott, hogy az eljárás sikeressége nem tényállási elem, annak elmaradása nem lehet a bírság kiszabásának alapja. A felperesnek 2013. évi nyereségéről kellett számot adnia, amelyet 2014. év júniusában tett meg - saját maga által is bevallottan - hibásan. Az alperes által 2015. június 1-jén indított eljárásra tekintettel kezdeményezett - az érintett adatlapok megnyitásával - korrekciót, amely azonban számos ponton sértette a felperesre vonatkozó előírásokat. Ezen hibák - miként ez a határozat 4-6. oldalán, 1-9. pontok alatt felsorolásra került - a nyereségkorlát megállapítására irányuló eljárásban arra vezettek, hogy az újonnan feltöltött adatok nem feleltek meg a Tszt. követelményeinek, azaz alkalmatlanok voltak a törvényi kötelezettség teljesítésére, egyúttal megakadályozták a nyereséggel és a nyereségkorláttal kapcsolatos egyértelmű hatósági ténymegállapítás megtételét, továbbá az eljárás lefolytatását. Ezzel a felperes egyértelműen anyagi jogi jogsértést követett el, mert az adatszolgáltatási kötelezettség törvényi előírása nem öncélú, hanem azt szolgálja, hogy a hatóság ellenőrzési feladatát el tudja látni. A hiányos, téves adatszolgáltatás mint kötelezettségszegés anyagi jogi következményeket von maga után. A Tszt. 4. § (2) bekezdése kimondja azt is, hogy a hatóság az engedélyben foglalt előírások és követelmények megszegése esetén az e törvény felhatalmazása alapján kiadott kormányrendeletben meghatározott összegű bírság - akár ismételt - alkalmazását is elrendelheti [Kr. 2. § (1) bekezdés a) pontja]. Ez utóbbi anyagi jogi bírság, így egyértelműen megállapítható, hogy az alperes nem a Ket. szerinti eljárási bírságot alkalmazta a felperessel szemben, ezáltal a határozat nem vegyíti az anyagi jogi és az eljárásjogi bírságot, miként erre az elsőfokú bíróság is helyesen rámutatott.
- [22] A felperes azon kifogása, hogy a határozat vegyíti az anyagi jogi és eljárásjogi rendelkezéseket, kötelezéseket, és ezáltal a határozat 3. és 4. pontja annak jogerejét és kötőerejét megsérti, a kétszeres elbírálás törvényi szabályába is ütközik, téves. Helyesen érvelt az elsőfokú bíróság azzal a Ket. 71. § (1) bekezdése

alapján, hogy az eljárás lefolytatása megghiúsulásának és a hibás adatszolgáltatás miatti akadályoztatásának a határozati megállapítása nem zárja ki, hogy a felperes kötelezettségeit az alperes továbbra is számon kérje és a nyereségkorlát feletti eredmény megállapítása érdekében ismételten és továbbra is eljárjon. Bár első olvasatra van némi zavar a határozat rendelkező részében, ugyanakkor ki lehet mondani, hogy összességében a jogszabályi előírásokat nem sérti. Amint erre az alperes helyesen hivatkozott ellenkérelmében, a határozat II. „Észrevételek és megállapítások” részében kellő indokát adta a bírság kiszabás alapjának.

- [23] A felperes tévesen hivatkozott arra is, hogy mindenben együttműködő volt, azonban - amint ezt az elsőfokú bíróság is megállapította - magatartása ezt nem támasztja alá, együttműködő magatartás esetén ugyanis nem fordulhat elő az, hogy az alperest a gazdasági szereplő egy éven át megtéveszti, mint jelen ügyben fennállt, illetve olyan adatokat nyújt be javítottként, amelyek leellenőrzése és helytállósága továbbra is vitatható.
- [24] A felperes félreértelmezte a Ket. szabályait, amikor kevesli a hiánypótlásra adott időt. Az alperes - figyelemmel az előzményekre - az elvégzendő eljárási cselekményeket helyesen értékelve szabta meg a határidőket. A meglévő iratok megküldésére ugyanis elegendő volt a kapott rövid határidő (postafordultával), míg a számviteli szétválasztásra 15 napot kapott.
- [25] A felperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy az alperes indokolatlanul magas bírságot szabott ki, amit nem indokolt. Amint erre az elsőfokú bíróság helyesen rámutatott, a bírság mértéke a felső határnak jelentősen alatta marad. A határozat 7. oldal 2. és 3. bekezdései tartalmazzák a mérlegelés szempontjait. A Kúria egyetért azzal, hogy a felperesi magatartás súlya - az adatszolgáltatás szabályainak, minőségi követelményeinek és időszerűségének semmibe vétele -, ismétlődése, és a prevenció indokoltsága alátámasztja a kiszabott bírság mértékének jogszerűségét.
- [26] Összességében az elsőfokú bíróság megalapozott, mindenre kiterjedő ítéletében helyesen állapította meg, hogy az alperes jogszerű határozatot hozott.
- [27] Minderre tekintettel a Kúria az elsőfokú ítéletet a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (2) bekezdése alapján helyben hagyta.

Záró rész

- [28] A Kúria a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, mivel jogkérdésekre koncentrált a fellebbezési eljárás tárgya.
- [29] A pervesztes felperes a Pp. 239. §-a folytán a másodfokú eljárásban is alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes jogi képvisellel felmerült másodfokú perköltség megfizetésére,

melynek összegét a Kúria a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései alapján állapította meg a másodfokú eljárásban kifejtett munkára tekintettel.

- [30] A pervesztes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére, melynek összegét a fellebbezés előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés d) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2019. február 27.

**Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k.
előadó bíró, Dr. Márton Gizella s.k. bíró**